

Volume apărute:

Ciclul Winnetou

1. Winnetou vol 1- Omul preiilor
2. Winnetou vol 2- Detectiv
3. Winnetou vol 3- Testamentul
 4. Old Surehand
 5. Secretul lui Old Surehand
 6. Secretul țigăncii
 7. Insula giuvaerelor

Ciclul Satan și iscariotul

1. Capcana (Cetatea de stâncă)
 2. Omul cu 12 degete
 3. Răzbunarea

În pregătire:

Ciclul În țara leului de argint

1. Leul răzbunării
2. La Turnul Babel
3. Sub aripa morții
4. Prăbușirea
5. Cacealmaua (Prințul petrolului)
6. Testamentul incașului
7. Caiman (Căpitanul Caiman + Surcouf corsarul)
8. Corcitura (Mustangul negru)

Karl May

RĂZBUNAREA

Autor: Karl May

Titlu original: Satan und Ischariot vol. 3

Titlu: Răzbuarea

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-730-7

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAY, KARL

Răzbuarea / Karl May. - București : Dexon, 2018

ISBN 978-973-701-730-7

821.112.2

Capitolul 1 La New Orleans

Trecuseră patru luni de la cele ce v-am relatat mai înainte, din care trei le petrecusem veghind la căpătâiul uneia din cele mai dragi făpturi pe care le-am avut pe lume. Winnetou, prietenul, fratele meu, s-a luptat săptămâni întregi cu moartea. Organismul lui de fier a suferit mult din pricina aerului african, deși nu am stat decât un foarte scurt timp acolo.

Ajunși în Marsilia, am găsit repede un vapor care pleca la Southampton, în Anglia. Dar de-abia a pornit vaporul și lui Winnetou i s-a făcut rău. Crezurăm mai întâi că pricina e răul de mare; am văzut însă că ne-am înșelat. Medicul vaporului ne-a spus că s-a declanșat o foarte gravă boală de ficat, care-i pune viața în primejdie. La Southampton a trebuit să fie dus pe targă în oraș, deoarece nu se putea ține pe picioare.

Despre continuarea călătoriei nu mai putea fi vorba. Emery, care mai fusese pe aici, a închiriat în împrejurimile orașului – „Grădina Angliei“, cum i se zice, – o vilă, unde l-am instalat pe bolnav și doi din cei mai buni medici l-au luat sub îngrijirea lor.

Winnetou, omul acesta care văzuse de zeci de ori moartea cu ochii fără să-i pese, avea acum de luptat cu un dușman ascuns și viclean.

Acum îl credeai pierdut, acum starea i se îmbunătățea pentru a fi pe urmă și mai disperată.

Vă închipuiți că nu ne mai gândeam la nimic altceva decât la viața lui. Îl vegheam eu și Emery, zi și noapte, schimbându-ne cu rândul ca să ne putem odihni câteva ceasuri.

De-abia în a treisprezecea săptămână doctorii îl declarară salvat. Avea însă nevoie de foarte multă liniște ca să se poată întrema. Trebuia cruțat de orice emoție sau oboseală.

— Să mă cruț? zâmbi apașul când auzi vorbele doctorului. N-am eu timp de așa ceva! Credeți că Winnetou se poate întrema în aerul de-aici și zăcând în pat? Dați-i preriile întinse și pădurile seculare și o să-l vedeți precum a fost! Trebuie să plecăm... cât mai repede. Frații mei știu prea bine ce ne așteaptă acolo, n-avem timp de pierdut.

Știam noi destul de bine, dar apașul era atât de slăbit încât nu ne puteam gândi la plecare, în timp ce noi stăteam aici, ticăloșii puteau să pună mâna pe moștenirea rămasă de pe urma lui Hunter. Nu-i vorba, telegrafiasem din Southampton avocatului Fred Murphy la New Orleans. Deoarece telegrama nu venise îndărăt, însemna că a fost predată la destinație.

Re Imediat după expedierea telegramei, i-am scris și o scrisoare lungă, în care îi explicam tot, rugându-l ca imediat ce vor sosi Meltonii la New Orleans să facă tot ce-i stă în putință pentru arestarea lor și să fie bine păziți până la sosirea noastră.

Răspunsul l-am primit după vreo trei săptămâni, îmi mulțumea pentru știrile mele și mă înștiința că se conformase întocmai. Ca bun prieten al lui Small Hunter și avocatul lui, fusese numit executor testamentar; pusese la curent autoritățile cu telegrama și scrisoarea mea și, când falsul Hunter se prezentase să-și revendice moștenirea, fusese arestat împreună cu tatăl său. Ionathan Melton semăna atât de mult cu Small Hunter, îi copiase perfect fiecare gest al lui și se inițiasse atât de bine în toate lucrurile intime din viața lui, încât, dacă n-ar fi fost scrisoarea mea, ar fi fost cu siguranță luat drept adevăratul Small Hunter și ar fi fost pus, fără cea mai mică șovăială, în posesia averii rămasă de la bătrân.

La examinarea lui s-a dovedit însă că Ionathan Melton avea câte cinci degete la fiecare picior, pe când prietenii lui Small știau că acesta avea câte șase, nu cinci.

Acesta era conținutul scrisorii tânărului avocat american. Mă rugă, în același timp, să-i trimit documentele care se aflau în mâna mea, ca să dovedească și mai bine crima, pentru ca adevărații moștenitori să intre mai repede în posesiunea moștenirii.

Înțelegeam că avea dreptate, dar o voce lăuntrică mă îndemna să nu-i îndeplinesc dorința.

Într-un oraș ca Southampton se citesc toate ziarele străine, mai importante. Cercetai trei din cele mai de seamă din New Orleans, dar în nici unul din ele nu scria ceva despre afacerea care ne interesa, ceea ce mă miră foarte mult.

— Probabil că autoritățile țin lucrurile în secret, încercă să-mi explice Emery.

— Pentru care motiv?

— Hm! Nu știu nici eu.

— Nu pricep de ce. În America astfel de chestiuni nu se țin în taină; dimpotrivă, se face cât mai multă gălăgie în jurul lor. Yankeul, fie el magistrat, fie avocat sau ziarist, nu caută niciodată să ascundă sau să mușamalizeze o crimă atât de odioasă. Cu cât ar asigura o publicitate mai întinsă, cu atât ar putea ieși la iveală un material mai zdrobitor pentru criminali.

— *Well!* Așa cred și eu.

— Atunci? Mie, drept să-ți spun, lucrul mi se pare suspect.

— Și nu vrei să trimiți actele?

— Nu. Și o să-i și scriu avocatului. O să-i spun că hârtiile sunt de prea mare importanță ca să le încredințez poștei și surprizelor care ar putea surveni pe drum și dacă e într-adevăr un bun cunoscător al legilor, ceea ce nu mă îndoiesc, nu poate decât să aprobe prudența mea.

După alte trei săptămâni, primii iar o scrisoare de la avocat. Fred Murphy își dădea seama că am dreptate, scria el, ceea ce nu anula posibilitatea de a-i trimite documentele printr-o persoană de încredere.

Nu-l ascultai nici de data asta, deoarece nici una din gazete nu pomenea nimic despre afacerea Hunter-Melton. N-am mai răspuns la scrisoarea avocatului și nici el nu mi-a mai scris. Am presupus că a înțeles motivele mele, poate că s-a și cam supărat - mi-am zis eu —, așa că nu-i rămânea decât să aștepte sosirea mea.

Am mai făcut o scrisoare, dar aceasta adresată doamnei Marta Werner și fratelui ei Franz Vogel, violonistul. Le-am povestit și lor rezultatul cercetărilor noastre în privința lui Small Hunter și i-am asigurat că vor fi puși în curând în posesia moștenirii pe care cei doi Meltoni căutaseră s-o obțină printr-o crimă.

N-am primit însă nici un răspuns, dar îmi ziceam că San Francisco e mai departe decât New Orleans, sau poate că se mutaseră în alt oraș. Eram sigur că au primit epistola mea, deoarece Franz îmi dăduse adresa exactă și, în cazul unei mutări, va fi lăsat negreșit vorbă să i se trimită scrisorile la noua adresă.

Când îl văzui pe Winnetou intrat în convalescență îi făcui propunerea să rămână el aici până la restabilirea completă, iar eu să mă duc la New Orleans, să văd ce e cu afacerea Hunter. Apașul mă privi cu ochii mari și întrebă:

— Vorbește fratele meu serios? A uitat că Old Shatterhand nu se poate despărți niciodată de Winnetou?

— Trebuie să facem acum o excepție. Lucrurile se precipită și tu nu ești încă destul de sănătos.

— Winnetou o să se însănătoșească mai repede pe apa cea mare decât închis aici între pereții ăștia. Mergi și el cu tine. Plecăm?

— Probabil că deocamdată nu. Singur nu mă lași să plec, și de luat cu mine nu te pot lua, fiindcă, dacă ți s-ar întoarce boala, ți-ar fi mai rău decât ți-a fost la început.

— Și totuși o să plecăm. Vreau! Să se intereseze fratele meu când pleacă primul vapor pentru New Orleans. Cu acela plecăm. *Howgh!*

Când spunea el cuvântul acesta, însemna că orice împotrivire, orice stăruință era zadarnică. Trebuia să mă supun.

După patru zile eram pe bord. Bineînțeles că fusesem mai dinainte prevăzător și luasem toate măsurile ca să-i fie călătoria cât mai ușoară.

Teama noastră s-a dovedit nejustificată; prezicerile lui s-au adevărat. S-a întremat pe mare atât de repede, încât, când am ajuns la New Orleans, era sănătos și voinic cum fusese înainte de boală.

Emery era și el cu noi. Mărturia lui nu era numai de trebuință, dar era curios să vadă ce se va mai întâmpla. Cheltuiala drumului n-avea nici o importanță pentru el; era doar destul de bogat.

Am tras la un hotel, pe urmă m-am dus numai eu să-l caut pe avocat.

Am găsit locuința lui. Din numărul persoanelor care așteptau să le vină rândul, mi-am dat seama că era unul din avocații cu mare clientelă ai orașului. Am trimis prin servitor cartea mea de vizită, convins că mă va primi imediat.

Servitorul i-a dus cartea de vizită, s-a întors apoi și mi-a făcut semn să iau loc pe scaun și s-așept.

— A citit domnul Murphy cartea mea de vizită? îl întrebai eu.

— *Yes!*

— Și ce-a zis?

— *Nothing.*

— Nimic?

— *Yes.*

— Bine, dar mă cunoaște...

— *Well!* exclamă el cu nepăsare.

— Și afacerea pentru care am venit e nu numai foarte importantă, dar și urgentă. Du-te de-i spune că-l rog să mă primească imediat.

— *Well.*

Se întoarse și dispăru țepăn pe ușa biroului. Când se întoarse, nu mă-nvrednici nici măcar cu o privire, se duse la fereastră și începu să privească nepăsător la trecători.

— Ei, ce-a spus domnul Murphy? îl întrebai eu apropiindu-mă de el.

— *Nothing.*

— Iar nimic? Nu înțeleg... I-ai spus ce ți-am...

— Ajunge, *sir!* Crezi că altă treabă n-am decât să stau de vorbă cu dumneata? Domnul Murphy ti-a citit numele de două ori și n-a zis nimic. Asta vrea să zică s-așepti până ți-o veni rândul, ca oricare altul. Șezi colo și lasă-mă în pace!

„Asta ce mai este?” îmi zisei eu. Nu că-mi păsa mie de mojiciile servitorului, dar că avocatul mă lăsa s-așept după ce citise numele meu de două ori, nu-nțelegeam. Explicația va veni îndată.

Eram ultimul din cei douăzeci de clienți. Trecu un ceas, apoi încă unul, trecu și jumătate din celălalt când îmi veni în sfârșit și mie rândul să intru.

Avocatul era un om de vreo treizeci de ani, cu fața fină și inteligentă și ochii sfredelitori.

— Domnul Murphy? întrebai eu salutând.

— Da, ce doriți?

— Știți dumneavoastră... Vin de la Southampton...

— Southampton? spuse el clătănând capul. Nu-mi amintesc să am relații în acest oraș.

— Nici după ce mi-ați citit numele?

— Nici atunci.

— Ciudat... Amintiți-vă... N-am putut veni mai curând, deoarece Winnetou a fost bolnav.

— Winnetou, celebra căpetenie a apașilor?

— Da.

— Acesta cutreieră probabil preriile și pădurile cu prietenul său Old Shatterhand. Cum poate fi atunci bolnav în Southampton?

— A zăcut în timpul din urmă multă vreme între viață și moarte în acest oraș. Eu sunt Old Shatterhand. Am venit acum să vă înmânez personal documentele pe care doreați să vi le trimit.

La auzul numelui meu se ridică de pe scaun, ca și când nu-i venea să creadă.

— Old Shatterhand? În sfârșit... mi se împlinește o mare dorință. Am auzit atât de multe despre dumneavoastră și Winnetou! Bine-ai venit, *sir!* în casa mea! Poftim, poftim, ia loc. Vă stau la dispoziție.

— Adineauri nu părea așa.

— Cum?

— Fiindcă m-ați lăsat s-așept aproape trei ceasuri.

— Vă rog să mă iertați, domnule doctor. Cunoscm numele de Old Shatterhand dar nu-l cunoșteam pe cel de Sternau.

— Nu se poate! V-am scris în două rânduri și mi-ați și răspuns la scrisori.

— Chiar așa? Nu-mi aduc defel aminte să fi scris cuiva în Southampton. Și în ce privința mi-ați scris?

— În privința moștenirii lui Small Hunter.

— Small Hunter? A, da! Câteva milioane... Am fost executor testamentar. Afacere rentabilă, dar a trebuit din păcate să renunț la ea. Aș fi vrut însă să nu se sfârșească atât de curând.

— Să se sfârșească?... repetai eu înspăimântat. Atunci s-a găsit moștenitorul?

— Da.

- Și i s-a și dat moștenirea?
- Până la ultimul gologan.
- Adică familiei Vogel, originară din Germania, și care locuiește acum în San Francisco, nu-i așa?
- Vogel? N-am avut de-a face cu nici un Vogel din San Francisco.
- Nu? Atunci cine e moștenitorul căruia i-a fost predată moștenirea?
- Small Hunter.
- A! Așadar am sosit prea târziu. Vă scrisesem doar să vă feriți de acest Small Hunter!
- Ce? Cum? Mie? *Sir*, am toată stima pentru dumneavoastră, dar vă place să glumiți cu lucruri serioase, după cum văd. Să mă feresc de Small Hunter? Omul acesta e doar un foarte bun prieten al meu...
- *A fost*, știu. Poate un mort *să mai fie* prietenul cuiva?
- Un mort? Ce tot spui, domnule! Small Hunter trăiește și e bine sănătos.
- Aș putea să știu unde?
- Undeva prin Orient. L-am condus eu singur la vapor când a plecat în Anglia ca să se ducă de acolo într-o călătorie prin Orient.
- În Anglia! Hm... Călătoria singur?
- Absolut singur, cum se cuvine unui tânăr cu dorul de aventuri ca el. Nici măcar un servitor nu și-a luat cu el. Și-a încasat banii, a vândut repede tot, și pe urmă a șters-o în Indii pare-mi-se.
- Și-a luat banii cu el?
- Da.
- Nu ți s-a părut suspect? Ai mai auzit dumneata ca un turist să poarte cu el o avere de câteva milioane?
- Nu, dar Small Hunter nu a plecat în calitate de turist. Intenționează să-și cumpere terenuri întinse în Egipt, India și nu mai știu unde. Zicea că de aceea îi trebuie numai bani lichizi.
- Eu o să-ți dovedesc că nu acesta e motivul. Spune-mi, rogu-te, avea corpul lui ceva deosebit, vreau să spun ceva anormal?
- Anormal? Cum? Nu-nțeleg ce vrei să spui... Și pentru ce te interesează...? bâigui el îngălbenindu-se.
- Dar uită-te, domnule, la scrisorile astea: poartă sus titlul biroului dumitale, după cum vezi.
- Da, așa e.
- Și sunt semnate de dumneata.
- Nu! protestă el cu energie.
- Nu? Atunci avem două feluri de scris. Textul e de mâna cuiva din birou și iscălitura e a dumitale.

- Prima afirmație e posibilă, a doua nu.
- Așadar e scrisă de cineva din biroul dumitale.
- Da. E scrisul lui Hudson. Mai mult ca sigur.
- Și semnătura?
- E plastografiată, dar atât de bine încât numai eu singur pot să cunosc deosebirea. Doamne, Dumnezeule! Nu-nțelegeam rostul vorbelor dumitale, văd însă ceva care mă sperie: cineva mi-a imitat iscălitura și înțeleg că te-a adus ceva foarte grav la mine.
- Așa și e. Veritabilul Small Hunter a fost asasinat și dumneata ai predat moștenirea unui escroc, care, în același timp, e și asasinul lui.
- Asa... si... nului? repetă el îngrozit.
- Da. Chiar dacă nu l-a ucis cu mâna lui, a fost complice la crimă și are moralmente aceeași răspundere ca și când ar fi el criminalul.
- Visez...? Un vis urât, aproape imposibil... Cine știe ce grozăvii o să-mi fie dat să aud...
- Ai timp s-ascuți o poveste mai lungă?
- Ce vorbă e asta, timp! Văd aici cu ochii mei numele meu plastografiat, ceea ce mă convinge că în biroul meu s-a petrecut o ticăloșie, trebuie deci să am timp, chiar dacă povestea dumitale ar fi să țină săptămâni întregi. Dă-mi numai voie să le spun secretarilor mei că nu mai primesc pe nimeni.
- Murphy era extrem de agitat, și eu de asemenea. Fusesem încredințat că scrisorile mele sosiseră în mâna destinatarului și vedeam acum că m-am înșelat. Planul ticăloșilor reușise pe deplin. Toată osteneala noastră, toate primejdiile prin care trecuserăm au fost zadarnice!
- După ce dădu ordin secretarilor săi, avocatul veni și se așeză într-un fotoliu în fața mea. Era palid la față și buzele îi tremurau; se stăpânea cu greu să pară liniștit. Mi-era parcă milă de el când mă gândeam că onoarea, reputația lui era în joc. Nu onoarea lui personală, de ea nu se putea atinge nimeni, căci omul fusese de bună-credință, dar în biroul lui se înfăptuise un fals, se lăsase înșelat de un escroc rafinat; era vorba de o avere de multe milioane și, dacă afacerea se dădea în vileag, era distrus.
- Convingerea mea era că Thomas și Jonathan nu lucraseră singuri ci cu ajutorul lui Harry Melton, de aceea trebuia să încep povestea din momentul când l-am întâlnit pe mormon în Mexic. Vorbii multă vreme fără ca avocatul să mă întrerupă o singură dată. Chiar și după ce sfârșii, rămase încă un timp tăcut, cu ochii ațintiți într-un colț. Se ridică pe urmă de pe scaun și începu să se plimbe de colo până colo prin cameră. În cele din urmă se opri în fața mea și zise:

Resp— E adevărat și s-au petrecut în realitate cele ce mi-ai povestit până acum?

— Întocmai!

— Iartă-mi întrebarea. Recunosc că era de prisos, dar tot ce-am auzit mi se pare cu neputință, pentru că înseamnă pentru mine mai mult decât îți poți dumneata închipui.

— Ba știi foarte bine. E în joc reputația, viitorul, poate chiar averea dumitale.

— Da, așa e. Dacă se dovedește că nu te-ai înșelat, va trebui, chiar nesilit de nimeni, să răspund până la ultimul gologan față de moștenitorii adevărați, deoarece m-am lăsat înșelat de un escroc. Și, din nenorocire, sunt convins că tot ce-am dat pungașului e definitiv pierdut.

— S-ar putea totuși să-l mai prindem.

— Greu! A trecut oceanul și se ascunde undeva unde e sigur că nu-l poate găsi nimeni.

— Nu se ascunsese și tatăl lui tot atât de bine? Totuși noi l-am găsit. Nu cred că fiul va fi mai favorizat ca tatăl. Greutatea cea mare e că ticăloșii vor fi împărțit prada. Chiar dacă-l prindem pe unul din ei, celelalte două părți din bani sunt pierdute.

— Și crezi că e și de astă dată mâna lui Harry Melton la mijloc?

— Sunt absolut convins.

— În ce mod crezi că și-a dat concursul?

— Hm! Cum îl cheamă pe secretarul care a întocmit scrisoarea?

— Hudson.

— E de mult în serviciul dumitale?

— De un an și jumătate.

— Mai e și acum?

— Da, e însă plecat. A fost chemat telegrafic ca să asiste la înmormântarea unui frate al lui și să rostuiască orfanii care au rămas de pe urma acestuia.

— Unde zici că a murit frate-său?

— La St. Louis.

— Putem fi siguri că nu într-acolo s-a dus. Cum l-ai cunoscut pe acest Hudson?

— Mi-a prezentat certificate de bună purtare și o scrisoare de recomandare. L-am angajat ca simplu copist, dar a dat dovadă de multă pricepere și a câștigat repede încrederea mea. Trăia foarte retras, venea punctual la slujbă și muncea cu multă râvnă. Părea că citește mult în orele lui libere fiindcă am băgat de seamă cum câștiga cunoștințe noi pe zi ce trecea. Erau chestiuni pe care le trata cu clienții tot atât de bine ca și mine.

— În ce raporturi era cu ceilalți slujbași ai dumitale?

— Nu lega prietenie cu nici unul din ei. Avea în atitudinea lui ceva... n-aș putea spune respingător, dar care nu-i lăsa să se apropie. Pe urmă, când a fost avansat treptat până la slujba de șef al biroului, se înțelege de la sine că devenise și mai puțin comunicativ cu ei.

— Cine primea corespondența?

— Desigur că el. Deschidea scrisorile, și acolo unde nu era neapărat nevoie de intervenția mea personală răspundea fără să mă mai întrebe.

— Atunci, scrisorile mele tot el le-a deschis, le-a citit și a răspuns la ele fără să-ți spună nimic. Cam ce vârstă are?

— Părea să se apropie de șazeci de ani.

— Ce statură?

— Uscățiv, nu prea înalt, osos și cu părul negru.

— Dinții?

— Nu-i lipsește nici unul.

— Fața?

— Cum să-ți spun... Hudson e un bărbat foarte frumos. Dacă îl privești însă mai bine, ai impresia că frumuseții lui îi lipsește ceva. Eu nu sunt pictor, și nici sculptor, așa că nu mă pot exprima cum trebuie. Fața lui e frumoasă atât cât îl privești în treacăt, pe urmă, când te uiți mai mult la ea, nu-ți mai place.

— Ajunge, *sir*; am aflat ce voiam să știu. Harry Melton e totuna cu Hudson al dumitale.

— Ești sigur?

— Da. Omul acesta era silit să trăiască retras ca să nu fie văzut de prea mulți. Cum i-ar veni în gând poliției să caute pe un criminal în biroul unui avocat?

— Asta așa-i! Bănuiești că planul era pus la cale înainte de-a intra el în serviciul meu?

— Posibil.

— Bine, dar nimeni nu știa atunci că voi fi numit executor testamentar.

— Nici nu era nevoie să știe. Hunter era atât de bătrân și bolnav încât moartea lui era de așteptat. Tânărul Melton semăna perfect cu fiul lui. Dumneata erai bun prieten cu Small Hunter și era de prevăzut că la moartea bătrânului fiul său ți se va adresa pentru întocmirea actelor de moștenire. Acum înțelegeți?

— Totuși, nu-mi vine să cred că am fost victimele unui plan atât de bine chibzuit cu mult înainte. Văd însă că nu poate să fie altfel.

— Mai mult încă: nu numai că faimosul dumitale șef de birou era în corespondență cu fratele său din Tunis, dar și cu fiul acestuia, fiind la curent cu tot.